

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομον κι' είκοσόν μετρούντες χρόνον
εδρεσομεν' στην γην των Παρθενώνων.

Έτος χίλια δώδεκα κι' έτηκάσι' άνωμα,
όλοι την Άνδρόθοσι θάχουμεν' στο στόμα.

Είκοσι κι' όκτώ Γενάρη
και μουτσούνιας' στο πκ' άρι.

Χίλια κι' ένενηνταέξη και συγχρόνως έκατό,
και δεινούς χαρτοπολέμους Κερναβάλιων χαρετώ.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί— έπ' εϋθείας προς έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο— ό κ τ ώ φ ρ ά γ κ α ε ι ν α ι μ ό ν ο.
Γιά τά ξένα όμως μέρη— δέ κ α φ ρ ά γ κ α και ' σ τ ό χ έ ρ ι.

Είς γνήσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πολυόμην σώματα εΡωμηούσ' άνελλιπή
μέ την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος έπ' έξω θέλει
δέν θέν πληρώση δι' αυτά Τυχρομερίων τέλη.

**Χορός του Φασουλή
περίεργος πολύ.**

Ο Φασουλής ό μπέστιας σέ τσϋτον τον κικρό,
όπου πολλά' στο κράτος καλά θυσασομεν,
έβέβηκε να κάρη περίεργο χορό
μόναχα μέ κεφάλια κι' έπίσημα και μή.

Γίνετ' ένας μπάλος
άληθώς μεγάλος
άπό κεφαλές.

Πού της άντικρύζει,
κι' άλλοτε δακρύζει,
κι' άλλοτε γελάς.

Ο Περικλέτος τον χορόν παντού διακηρύττει
μετά λαμπάδων και φανών και δαφνιδών έπαίνων,
και γίνεται συγκέντρωσις' στού Φασουλή τό σπ'ητι
έκ κεφαλών ιστορικιών και μεταημερισμένων.

Έκαί πολλές θά' δ'ής
κάρας παντοειδές,
έκαί πολλές θ' άκούσης
συρράξεις και συγκρούσεις.

Έι έι τί Κερναβάλια!..
μέσα σ' αϋτόν τον μάλο
τουρλου τουρλου κεφάλια
τρακάρεσ τ' άλλα.

Έι έι τράκαρασμα
και καραμπόλα!..
έι έι κκαράσμα
πού βγάξουν έλα.

Έι έι κεφάλια,
όπου σέ γέλια
και καταγίδες
δίνουσι έλπίδες.

Πλάσις σπανία
των άπογόνων...
έι έι κρανία
Ρωμηών συγχρόνων.

Πλάσις δαινίων
γεμάτη γρόσα...
τόπος κρανίων
μέ τετρακίσια.

Μέσα σ' τής σάλιας
μπαίνουν καυκάλιας
μικραίς μεγάλαις.

Άλλαις έχουσι μαλλιά
κι' άλλαις είναι σάν γουλιές,
κι' άλλαις λένε σάν τρελλάς,
κι' άλλαις στέκουσι συγγαίς
και δέν βγάξουσι μιλιές.

Μπαίνει μια νέα
Υδρα Λερναία
μ' έπτά κεφάλια.

Τί πατινάδες,
τί τερενάδες,
τί παρακάλια.

Κάνει γυροῦσι
πυκνὸ λεφθοῖσι
πίσω κ' ἔμπρός τῃς.

Καὶ κόσμος λέει:
σκόρπισ' ἔλεθ
σάν λαοῦσσις.

Ἵμνοι κ' ἐγκώμια
κ' ἄλλα παρόμοια
πρὸς τὴν Λερναίαν,
ποῦ μὰς φαιδρύνει
καὶ μὰς λαμπρύνει
μὲ δρᾶσιν νέαν.

Κι' ὁ Φασουλῆς ὁ μπουνταλάς
εἶπε πρὸς ἄλλας κεφαλὰς:
τόπο' στῆς Ἀνορθώσεως τὸ τέρας τὸ σωτήριον,
ὅπου θὰ γίγη' στουὶ Ρωμηοῦ καλῶν ἀναβρυτήριον.

Τόπο' στῆς Ἀνορθώσεως τὸ γοργολόφον τέρας,
ὅπου λαμπρὰς ὑπόσχεται τὸν ἔκλογον ἡμέρας,
τόπο' στὴν ἑπτακέφαλον τοῦ κράτους σωτηρία
καὶ τοῦ παντός κυρία.

Προχωρετ' στὸν μπάλο κούφη
δίχως νὰ μὰς κόβη κούραις...
χαιρετάτε τὴν καὶ σκουφοὶ
καὶ ψηλοκαπελαδούραις.

Τὰ μεγάλα τῆς τὰ κλέη,
τὰ μεγάλα τῆς ἔλεθ
ἔλοι' πέστε τα μαζὶ
φιφτυτο, μπουρζούκι.

Ψάλετε μὲ καρμουζίκας
τῆς πλουσίας μας μπουρζούκας
τὸ κλεισμένο μαγαζὶ.

Ἀνορθώσις γοργόνα
ἐλάσει πρὸς ἀγῶνα
κ' ἀγῶνας προκαλεῖ.

Κάστκνα δὲν χαρίζει,
γοργόνας φοβερίζει,
γοργόνας ἀπειλεῖ.

Νάϊτε τρομερὸ θηρίο,
ποῦ σ' ἄσπετα δὲν θαγκάνει,
καὶ πολλοὺς θερμοὺς τοὺς κάνει
'στῆς Ἀποκρηῆς τὸ κρύο.

Ἵδρα περὶ Λερναία
καὶ γενεὰ γενναία
καταχειροκροτεῖ,
καὶ ρίχνει κομρετί.

Κι' ἐγὼ μ' αὐτὸ τὸ τέρας
πρὸς ἰδεῶν αἰθέρας
ἀκράτητος ὄργῳ.

Τὰ γονατὰ μου κλίνω,
κ' ἐν ὕμνοις μεγαλύνω
τὴν Ἵδραν, τὴν Γοργῳ.

Καὶ λαὸς ἐπαναστάτης
σκοῦζει πίσω κ' ἔμπροσά τῆς.

μάγια μουχίεις καμιωμένα
καὶ τρέλλαινομαὶ γὰρ σένα.

Μάγια μουκτανε, κυρά μου,
κ' εἶσαι τρέλλα μου, χαρὰ μου,
κ' ἄς γευεῖς τὸν παρὰ μου.

Μάγια μουχίεις κάνει, κ' ἔλα
σὲ χοροὺς καὶ σ' ἐσπερίδες,
κόλλ' ἀπάνω μου σὰν δέλλα,
κόβε κρέατος λουρίδες.

Γιὰ σέ, Δράκαινα καὶ Λάμια,
τραγουδᾷ μελωδικῶς,
κ' ἄς χορευῶ νηστικός
καὶ μὲ σκέλη σὰν καλάμια.

Τοῦ Φασουλῆ γλαυόντος μὲ χαλασμένη φρένα
τοιαῦτα τετριμμένα,
μπαίνει μ' ἔπτα κεφάλια τὸ τέρας τὸ φρικτὸ,
ποῦ τούπεσαν ὀκτώ.

Ἄλλ' ὅμως ἀπ' αὐτὰ
κάνει γὰρ δύο τόνε,
καὶ φαίνεται μ' ἔπτα
μέσα στὸν κυκεῶνα.

Ἐὰς λαλεῖ μὰ κεφαλῆ.

Ἐγὼμ' ἐκεῖν' ἡ κεφαλὴ τοῦ Κρητικοῦ Λευτέρη,
ποῦ κόσμος τὴν γεραίρει.
Ἐγὼμ' ἐκεῖνη, ποῦ κρατᾷ τὸ βῆρος κάθε νόμου
καὶ γύρω φιλελεύθερη μαζεύεται μαριτὰ,
ἐγὼμ' ἐκεῖν' ἡ κεφαλὴ, ποῦ κἀν' στὸ θυμὸ μου
τὰς ἐλλογώσας κεφαλάς νὰ βγάλουν ἀγουρίδα.

Ἐγὼμ' ἐκεῖν' ἡ κεφαλὴ, ποῦ θὰ γεμίση γινῶσι
καθένα ξεροκέφαλο, κάθε κουτὸ καὶ μπουφο,
ποῦ τοὺς ὄμρους τοὺς λαοὺς μὲ σὰς θὰ φιλιώση
καὶ τὸν Μιχαλακόπουλο μὲ τὸν Πατρῶν τὸν Ροῦφο.

Ἐγὼμαι μὰ κεφάλια
μὲ σχέδια μεγάλα,
καὶ φαίνονται μαζὶ μου πῶς εἶναι κολλημένας
ἄλλαις κεφαλαῖς ἐξ ἡγερατὰ καὶ μαλαωμένας.

Ἐγὼμαι κεφαλὴ παραγωγῆς εὐχύμου,
ἐγὼ τῆς ἔξη κένο
καὶ μίαν παραπάνω,
κ' ὅλαις αὐταῖς μαζὶ δὲν κάνουν τὴν δική μου.

Ἐγὼμαι μὰ κεφάλια, ποῦ γὰρ πολυγνομία,
ποῦ καὶ σ' ἐπαναστάτας καὶ Βασιλεῖς ἀρέσω...
ἔξη χρωρὸν σ' ἔμένα, κ' ἐγὼ μονάχα μίαν
δὲν εἴμπορῳ στῶν ἔξη τὸν χῶρον νὰ χωρέσω.

Ἐξ ἡ δυνατὰς κεφαλαῖς
ἄρισκουν στὴ δική μου τόπο,
μὰ μ' ἔμπορὸν σ' ἔμένα κ' ἄλλαις
νὰ χωρέσουν δίχως κόπο.

Ἐξ ἡ δυνατὰ κεφάλια
κὸλλῃσαν μὲ τὸ δικό μου,
ποῦ κυττῆ μὲ ματογάλλια
τὴν Ἀνορθῶσιν τοῦ νέμου.